

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **M. S.**, zastoupeného Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Kloknerova 2212/10, Praha 4, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2004, čj. OAM-2320/VL-07-12-2004, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 64 Az 142/2004, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 4. 2005, č. j. 64 Az 142/2004 - 20,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí byla zamítnuta žádost žalobce (dále též „stěžovatel“) o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů. Podle žalovaného byly důvody žádosti žalobce o udělení azylu obavy z osob požadujících výpalné a snaha vyhnout se výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný uvedl, že tyto skutečnosti nelze přiřadit k důvodům pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu; výčet důvodů pro udělení azylu v tomto ustanovení je taxativní, z jiných důvodů tedy azyl nelze udělit. Vzhledem k tomu, že žalovaný zamítl žádost žalobce pro udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť žalobce neuvedl žádnou

skutečnost svědčící o tom, že by mohl být v zemi původu vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, pro nadbytečnost již neposuzoval, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu a nehodnotil překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 4. 2005, č. j. 64 Az 142/2004 - 20, byla zamítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného. Soud uvedl, že žalobce požádal o azyl ve snaze vyhnout se jednání vymahačů výpalného v místě svého bydliště, kde pracoval na tržišti. V České republice pobýval po ukončení platnosti víza bez povolení k pobytu a proto došlo k jeho správnímu vyhoštění. Podle soudu nelze tyto důvody podřadit pod důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a proto se soud ztotožnil se závěrem žalovaného, který žádost žalobce o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Soud neshledal ani žádná procesní pochybení, neboť žalovaný si pro rozhodnutí opatřil dostatek důkazů, vycházel ze žádosti žalobce o udělení azylu a z podrobně provedeného pohovoru s ním. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel podal proti rozhodnutí včasnou blanketní kasační stížnost. V doplnění kasační stížnosti učiněném na základě výzvy soudu zástupce stěžovatele obecně odkázal na § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a na § 3 odst. 4 a § 32 spr. ř. Žalovaný ani soud podle něj dostatečně neobjasnily důvody, jež vedly k vydání napadeného rozhodnutí. Podle stěžovatele bylo možné konstatovat jeho pronásledování v zemi původu, neboť měl obavu o život a ventiloval strach z uvěznění a mučení. Žalovaný neměl posuzovat výpověď žalobce pouze na základě nepodloženého názoru nebo předsudků, neměl shledat výpověď jeho za nevěrohodnou jen proto, že žalobce nepředložil žádné dokumenty či důkazy v situaci, kdy utíkal před úřady země původu. Žalovaný měl zohlednit čestné prohlášení učiněné stěžovatelem. Stěžovatel dále označil rozsudek soudu za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Stěžovatel navrhl, aby rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 4. 2005, č. j. 64 Az 142/2004 - 20, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení; současně požádal soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvod podané kasační stížnosti je uveden v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými námitky stěžovatele v kasační stížnosti, neboť není sporu o tom, že stěžovatel v řízení o udělení azylu uvedl skutečnosti, jež nebyly podřaditelné pod taxativně vymezené důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že stěžovatel netvrdil žádný důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, postupoval soud prvního stupně správně, pokud neshledal pochybení žalovaného v řízení předcházejícímu vydání napadeného rozhodnutí žalovaného,

jímž byla žádost žalobce o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. V řízení o udělení azylu stěžovatel nezmínil, že by měl problémy se státními úřady v zemi původu, toto tvrzení tedy žalovaný nemohl posuzovat. Pokud jde o tvrzení stěžovatele o tom, že mu v případě návratu do země původu hrozí uvěznění a mučení, jedná se o nová skutková tvrzení, jež stěžovatel neuplatnil v předchozích řízeních a proto k nim Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 4 s. ř. s. nemohl přihlídnout, neboť podle tohoto ustanovení ke skutečnostem uplatněným po vydání napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

Pokud jde o obecný a blíže neupřesněný odkaz stěžovatele na důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. uvedený v doplnění kasační stížnosti zaslaném na základě výzvy soudu, vzhledem k chybějící konkretizaci nemohl Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu z tohoto důvodu kasační stížnosti přezkoumat. Tvrzená nepřezkoumatelnost rozsudku soudu prvního stupně, jež by založila důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nebyla ani v doplnění kasační stížnosti, k němuž byl stěžovatel soudem vyzván, řádně specifikována. Otázku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu je Nejvyšší správní soud v souladu s § 109 odst. 3 s. ř. s. povinen zkoumat z úřední povinnosti; v daném případě však, jak již bylo výše uvedeno, žádné takové pochybení Krajského soudu v Ostravě neshledal.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. dubna 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

